

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐπὶ πέντε δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 50. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Διεύθυνσις γράσει διαστρ. 50,
Ἀμερικῆς Δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνησι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. ἅλλ' οἱ συνδρα-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοὐδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἵδιος Ἐδριπίουδου ἑριθ. 42, καρὰ τὸ Βερβάνειον

Περίοδος Β'—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 6 Νοεμβρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 49

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ὁ Ταϊκούν δίνει
τὸν αὐτοκρατορικὸν λόγον

Μπροστὰ ἢ ὠραία Μάο-Λίγκ, πύ-
σω τῆς ὁ Κέν-Λόγκ καὶ τελευταῖος
ὁ Πίν-Χό, πέρασαν τὸν κῆπο, ἀνέβη-
καν δυὸ-τρεις σκάλες, πέρασαν ἀκό-
μα μερικὸς διαδρόμους—ἐλα ὠραία,
πλοῦσια, ἡγεμονικά—κι' ἔφτασαν ἀ-
πέξω ἀπ' τὴν κάμαρα, ὅπου καθόταν
ὁ Ταϊκούν βυθισμένος στὴ θλί-
ψη του, μπροστὰ στὴν ἀγαπη-
μένη του πλουμιστὴ ὄρνιθα, ποῦ
κοιτόταν ἀψυχη στὰ πό-
δια του.

Οἱ φύλακες, φυσικά, ἀφη-
σαν τὴν αὐτοκράτειρα νὰ
περάσῃ. Ὁ αὐτοκράτορας ὁ-
μως δυστυχῶς οὔτε τὴν εἶ-
δε οὔτε τὴν ἀκούσε. Κι' ἐ-
κείνη ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν
σκουνηθῇ ἐλαφρά στὸν ὦμο,
γιὰ νὰ τὸν ἐυπνήσῃ ἀπὸ τὴ
γάρχη του.

— Ἀγαπητέ μου σύζυγε
καὶ σεβαστέ μου κύριε, τοῦ
εἶπε ἡ Μάο-Λίγκ, μὴν κλαίτε
πιὰ. Σὰς φέρνω ἕνα περιφη-
μο ὄρνιθογιάτρο, ἕναν Κινέζο
ποῦ τὸν λένε Πίν-Χό. Αὐτὸς βεβαί-
ωνε πὼς μπορεῖ νὰ ξαναφέρῃ στὴ
ζωὴ τὴν πλουμιστὴ κόττα ποῦ θρη-
νοῦμε.

Καὶ λέγοντας ἔτσι, ἡ αὐτοκρα-
τειρῶσα καμώθηκε πὼς σκουπίξῃ ἕνα
δάκρυ ἀπ' τὰ μάτια τῆς.

Ὁ Ταϊκούν σήκωσε τὸ κεφάλι του
καὶ κοίταξε τὴ γυναῖκα του μὲ ἀπο-
ρία. Καὶ δείχνοντας τὸ πτώμα τῆς
πλουμιστῆς κόττας, ψιθύρισε :

— Αὐτὸς; Εἶναι ἱκανός, λέει νὰ
ξαναφέρῃ στὴ ζωὴ τὴν ἀγαπημένη
μου; Δὲν τὸ πιστεύω... ὅχι, δὲν εἶ-

ναι δυνατό... Ἀνασταίνονται οἱ
πεθαμένοι;

— Μ' αὐτὴν δὲν πέθανε, εἶπε ὁ
Πίν-Χό σκύβοντας νὰ προσκυνῆσῃ
τὸν Ταϊκούν καὶ συγχρόνως σηκί-
νοντας ἕνα πόδι τῆς ὄρνιθας; ὅχι, δὲν
πέθανε; βρίσκειται μόνο σὲ λήθαργο.

Ἐδῶ ὁ Κέν-Λόγκ κατὶ ἐτοιμάσθη-
κε νὰ πῆ. Αὐτὸς δὲν μπορούσε νὰ
καταλάβῃ πὼς ἡ πλουμιστὴ ὄρνιθα
βρισκόταν νεκρὴ στὴν κάμαρα τοῦ

«Μπορῶ μάλιστα νὰ βάλω καὶ φρουροὺς στὴν πόρτα»...
(Σελ. 429, στ. γ')

Ταϊκούν καὶ ζωντανὴ στὸ ὄπουργεο.
Καὶ βέβαια αὐτὸ ποῦ θάλεγε, θὰ χα-
λοῦσε ἕλα τὰ σχέδια τοῦ Πίν-Χό.
Ἄλλὰ ὁ νεαρὸς Κινέζος τὰ ἐπρόλα-
βε, ρίχνοντας του μιά ματιὰ καὶ βά-
ζοντας τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα.
Κι' ὁ Κέν-Λόγκ, συνηθισμένος νὰ τὸν
ἀκούῃ, δὲν εἶπε λέξη.

Στὸ μεταξύ, ὁ αὐτοκράτορας καί-
ταξε τὸν Πίν-Χό, τὸν παρατηροῦσε,
τὸν ἐξέταζε. Ἦταν ἀραγε κανένας
ἀγύρτης; Ὅχι, ἡ συμπαθητικὴ κι' ἐ-
ξυπνὴ φυσιογνωμία του δὲν τὸν ἔδει-
χνε τέτοιον.

— Ἄν μοῦ συμφέρῃς αὐτὴ τὴν
ὄρνιθα, τοῦ εἶπε μὲ ζωηρὸ κι' ἐπιση-
μὲ τόνο, νὰ τὴν ξαναἰδῶ ζωντανὴ καὶ
γερὴ, θὰ σοῦ κάμω ὅ,τι μοῦ ζητήσῃς.
Σοῦ δίνω τὸν αὐτοκρατορικὸ μου
λόγον.

Ὁ Πίν-Χό ἔσκυψε γιὰ νὰ κρύψῃ
τὴ χαρὰ του. Μὰ ἦταν νὰ μὴ χαρῆ
ὁ κακόμοιρος, ἀφοῦ ὁ αὐτοκράτορας
τῆς Ἰαπωνίας τοῦ ἔδινε τὸ λόγο νὰ
τοῦ παραχωρήσῃ ὅ,τι τοῦ ζητοῦσε.
Τέτοιες τύχες δὲν παρουσιάζονται
καθεμέρα...

— Πρέπει νὰ μείνω μόνος μὲ τὴν
ἀρρωστη ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, εἶπε
βαρρατά. Ἐγχε, κανένα λόγον
νὰ ἐναντιωθῇ σ' αὐτὸ ἡ Με-
γαλειότης σου;

— Κανένα! ἀποκρίθηκε ὁ
Ταϊκούν. Μπορῶ μάλιστα νὰ
βάλω καὶ φρουροὺς στὴν πόρ-
τα γιὰ νὰ μὴν ταραξῇ κανένας
τὴ μοναξιά σου.

— Κάμετε ὅ,τι θέλετε, ἀπο-
κρίθηκε ὁ Πίν-Χό.

Ὁ αὐτοκράτορας γύρισε
στὴ Μάο-Λίγκ.

— Ἄν ὁ ξένος ποῦ μοῦ ἐ-
φερε, τῆς εἶπε μοῦ γιαιτρέ-
ψῃ τὴν ὄρνιθά μου, θὰ σοῦ
χαρίσω κατὶ διαμάντια, ποῦ
φτάνουν στὴ λάμψη τῆς ἀ-
κτίγες τοῦ ἡλίου.

— Τὸ δῶρο αὐτὸ θὰ μοῦ προ-
ξενήσῃ μεγάλη χαρὰ, ἀποκρίθηκε ἡ
αὐτοκράτειρῶσα; ὅχι ὁμως μεγαλύτε-
ρη ἀπὸ ἐκείνην ποῦ θὰ ἀλοθανθῶ, ὅ-
ταν θὰ ἰδῶ τὴ Μεγαλειότητά σου πα-
ρηγορημένη καὶ χαρούμενη.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Κέν-Λόγκ
δὲν ἔβγαλε μιλιά. Μὰ καὶ τί νὰ πῆ,
ἀφοῦ ὁ Πίν-Χό τοῦ ἔγγνεψε ὁλοένα νὰ
μὴ μιλήσῃ, κι' ὁ Ταϊκούν οὔτε καμ-
μιὰ ἐρώτησιν τοῦ ἔκανε, οὔτε γύριζε
κἂν νὰ τὸν ἰδῇ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Παράφρ. ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τῆς Δελιᾶ Χανουμ)

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Ήταν ακόμη στις άρχες του φθινοπώρου. Κάθε πρωί ο ήλιος ύψωνόταν σ' ένα ασυνήθιστο ουρανό κι' έρχινε τις άχτίδες του στη γη που ήταν θεόξερη, όσο δεν έπαιρνε παραπάνω. Το χόρτο στα λειβάδια και τα λουλούδια είχαν αρχίσει να μαραίνονται και τα φύλλα κρέμονταν δίχως πνοή απ' τα κλαδιά των δένδρων. Οι άνθρωποι και τα ζώα γύριζαν αποκατωμένοι κι' έψαχναν να βρουν λίγο ύσιο.

Και νά, ποτέ ένα πρωί, εκεί ψηλά στον ουρανό — που ήταν τόσο γαλάζιος ώστε σε πονούσαν τα μάτια σου να τον βλέπεις — φάνηκε ένας σωρός από μικρά άσπρα συννεφάκια, ολοστρόγγυλα και κοντά-κοντά τ' ένα σ' άλλο.

— Για κοίταξε, μαμά, φώναξε ο Γιαννάκης, κοίταξε εκεί τα σύννεφα, δεν μοιάζουν σαν ένα κοπάδι από άρνια;

— Α, αναστέναξε η μητέρα. Έπιτέλους θά βρέξει!

Και πήρε τότε το Γιαννάκη της στα γόνατά της και του είπε πως τα μεγάλα σύννεφα στέλνουν τα μικρά για να κάνουν αναγνώριση, γιατί σ' αυτά είναι ευκολότερο ν' ανεβούν πολύ ψηλά και να ιδούν από και ποιά μέρη της γης έχουν τη μεγαλύτερη ανάγκη από νερό. Κι' όταν τα συννεφάκια γυρίσουν πίσω λένε με όλα τα καθέκαστα, τι και τι είδαν, και τότε τα μεγάλα ξεκινούν και πηγαίνουν και βρέχουν όπου χρειάζεται.

Κι' αλήθεια, τα μικρά συννεφάκια που έμοιαζαν σαν ένα κοπάδι άσπρα άρνια εξέταζαν με προσοχή όλο τον τόπο που άπλωνόταν από κάτω τους. Έξαφνα, γρήγορα γρήγορα ξεκίνησαν να γυρίσουν πίσω γιατί από την αντικρυνή μεριά του ουρανού είδαν να ξεπροβάλλη ένα άλλο κοπάδι άρνάκια. Μόλις έφθασαν λοιπόν εκεί που ήταν μαζεμένοι οι δικοί τους, βάλαν τις φωνές:

— Γρήγορα, νάρθητε, γρήγορα. Είδαμε από μακριά να ξεπροβάλλη ένα άλλο κοπάδι σύννεφα που δίχως άλλο θα πάνε να ειδοποιήσουν τους δικούς τους πως ο τόπος έχει ανάγκη από βροχή.

Τότε τα μεγάλα σύννεφα παρακάλεσαν τον άνεμο να τ' βοηθήσει. Και μόλις τελείωσαν τις προετοιμασίες τους και ξεκίνησαν, νάσων τον κι' έφθασε ο άνεμος και άρχισε να τ' απρώνει με όρμη.

Τ' άλλα σύννεφα ωστόσο έφθαναν κι' εκείνα την ίδια ώρα.

— Φύγετε από δω, φώναξαν σύ-

χρονα ο ένας στρατός τα σύννεφα, στον άλλον. Πάρτε γρήγορα πόδι. Έμεις πρωτοήρθαμε!

Και οι δυο στρατοί άρχισαν να βρίσκονται χωρίς όμως να υποχωρή κανένας. Ο άνεμος, που ωστόσο είχε δυναμώσει και κόντευε να γίνη σωστή θύελλα, τους έσπρωχνε τον ένα άπάνω στον άλλον, τόσο που στο τέλος ήρθαν μούτρο με μούτρο. Τότε όλα τα σύννεφα φρένιασαν σε τέτοιο σημείο, που από το θυμό τους έγιναν μπλάβα.

— Αδειάστε μας τη γωνιά! ούρλιαζαν από τον ένα στρατό.

— Χά! χά! γελοῦσαν από τον άλλον. Τώρα θα ιδήτε τι πανηγύρι έχει να γίνη. Έμεις έφέραμε μαζί μας και τις άστραπές μας.

Κι' όσπου ν' ανοιγοκλείσει τα μάτια σου βγάλουν τις άστραπές τους και τις πετούν άπάνω σ' άλλα σύννεφα. Οι φλόγες τους έρχισαν τον ουρανό κι' οι βροντές βοούσαν και μπουμπούνιζαν και ο άνεμος σφύριζε με μανία.

Μά τόσο είχαν άφοσιωθεί τα σύννεφα στον καυγά τους, ώστε είχαν ξεχάσει όλότελα τον σκοπό που τα είχε κάνει να βγούν έξω. Και άν καμιά φορά έπεφταν τίποτε στάλες από τα ντεπόζιτά τους, γινόταν κατά λάθος.

Οι δυο αντίπαλοι ήταν το ίδιο άτρομήτοι και γενναίοι και κανείς δεν άποφάσιζε να υποχωρήσει. Κι' εξακολούθησαν τόν καυγά τους ως την ώρα που άρχισαν τα πολεμοφόδια τους, δηλ. οι άστραπές, να τους σώνονται.

Μαζί με τα μεγάλα σύννεφα πολεμούσε κι' ένα μικρό που δεν ήξερε ακόμη καλά να μανουβράρη τις φλόγινες ρομφαίες του. Και νά, που του ξεφύγει ένας από τους κεραυνούς και πέφτει ίσα-ίσα άπάνω στο καμπαναριό της εκκλησίας!

Καθώς φαντάζεστε βέβαια, πέφτοντας το άστροπελέκι έκανε ένα κρότο φοβερό. Όλοι όσοι βρίσκονταν εκεί γύρω νόμισαν πως κουφάθηκαν και το καθόμιτρο το καμπαναριό πήρε στη στιγμή φωτιά.

— Όχι, έπρεπε ν' ακούσετε πως τα μεγάλα σύννεφα άρχισαν να μαλλώνουν το μικρό, που δεν ήξερε που να κρυφτεί απ' την ντροπή του.

— Ωστόσο, βλέποντας την πυρκαϊά που άναψε στο καμπαναριό, όλα τα σύννεφα θυμήθηκαν μονομιμιά ποιά ήταν η αλήθεια ή ατία του έρχομού τους και έπιασαν όλα μαζί να ρίχνουν τη βροχή τους, με τόση όρμη που η πολυζεσταμένη γη άρχισε να άχνίζει.

Τα σύννεφα έβαλαν τα δυνατά τους για να σβόσουν τη φωτιά και έτσι,

δταν έφθασαν οι πυροσβέστες με τις άντλίες τους, και τους σωλήνες τους και τις σκάλες τους για να βοηθήσουν κι' αυτοί να σωθή η εκκλησία, ή φωτιά κόντευε σχεδόν να σβόση. Ο μόνος που έκανε χαλάστρες σ' όλη αυτή την ύπόθεση ήταν ο άνεμος, που εξακολουθούσε να φυσάη, γιατί όταν πάρη φόρα και βαλθει σε κάτω δεν τ' αφήνει για όλο τον κόσμο και τ' άρέσει να τ' κάνει όλα άνω κάτω και να φέρνη σύγχυση και ταραχή.

Τα σύννεφα, που είναι πλάσματα ήσυχα και ήρεμικά, έννοιωθαν μεγάλη λύπη που ένας βραϊός τους έγινε ατία να καταστραφεί το καμπαναριό γιατί άν πότε-πότε τυχαίνει να μαλλώσουν μεταξύ τους και να κάνουν φασαρία, ωστόσο πάντοτε προσέχουν να μην αφήσουν τους κεραυνούς τους να πέσουν κάτω. Τους άρέσει οι άνθρωποι που κατοικούν στη γη να τ' νομίζουν για πλάσματα άνωτερα και σπουδαία.

Το μικρό σύννεφο που είχε γίνει ή ατία της συμφοράς αναγκάστηκε να παραδώσει τις λίγες άστραπές που του έμεναν. Ο άνεμος θέλοντας και μη αναγκάστηκε να γυρίση άμέσως σπίτι του και τα σύννεφα εξακολούθησαν να ρίχνουν άφθονο το νερό τους για να δροσίσουν τη γη, τα φυτά και τα ζώα και να ξανακερδίσουν πάλι έτσι την εκτίμησή των ανθρώπων.

Στο τέλος βάλθηκαν όλα μαζί για να στήσουν, με τη βοήθεια από μερικές καλόβολες άχτίδες, ένα θαυμάσιο ουδάνιο τόξο.

Το μικρό συννεφάκι, το ζημιάρικο, είχε τόσο μεγάλη επιθυμία να ξελεωθή για το άμάρτημά του, που έκανε μία παραπανιστή προσπάθεια. Με πολύ μεγάλο κόπο κατάφερε να σχηματίση πάνω από το πρώτο, ένα δεύτερο ουδάνιο τόξο, πιδ χλωμό λιγάκι, αλλά τόσο όμορφο, που μόλις τ' είδαν οι άνθρωποι καταμαγεύθηκαν και τ' άλλα σύννεφα τ' συχώρησαν μ' όλη τους την καρδιά.

K. Schmeltzer

ΟΙ ΔΟΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ήσυχος μήνας για μās άναίγει Πρωί κι' άπόγευμα μέσα στην τάξη. Ένα διάλειμμα, άνάσα λίγη! και κάλι κλεισίμο; Θεός φυλάξει!

Τ' άκούει ο δάσκαλος. Νά μη μολύνη Μιά τέτοια σκέψη τα λογικά σας. Έμπρός μελέτη, κ' εγνωμοσύνη Θ' άντίση κάποτε μέσ' την καρδιά σας.

Σήμερα είναι χαρής ευαγγέλιο! Διακάδα, ύκαιθρο, τρελλά παιχνίδια! Σάκκο στον όμο, στα χείλη γέλιο! Κι' αύριο; κλεισίμο; Πάλι τα ίδια; Φακ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟ ΜΑΘΗΜΑ

Αγαπητοί μου,

Σ' ΕΝΑ σπίτι, τ' περασμένο Σάββατο, έτυχε νακούσω τον άκόλουθο διάλογο μεταξύ της μητέρας και του μεγαλύτερου γιου της, που είναι δεκαπέντε χρονών μαθητής.

— Μαμά, να φάμε πιδ γρήγορα σήμερα, γιατί στις τρεις πρέπει να πάω στο Γυμναστήριο.

— Όχι! Δέν θα πές σήμερα στο Γυμναστήριο. Προχτές κάνατε τέτοια έκδρομή. Πεζοπόρησες έννια ώρες, πρώτη φορά στη ζωή σου. Είσαι κουρασμένος. Η γυμναστική σήμερα είναι περιττή.

— Αδύνατο! Πρέπει να πάω. Δέν είμαι καθόλου κουρασμένος. Μόνο έφτα ώρες πεζοπόρησα προχτές, όχι έννια.

— Θε μου! μά τι μανία είν' αυτή που σ' έχει πιάσει για τη Γυμναστική; Για κανένα άλλο μάθημα δεν κάνεις έτσι.

— Μά είναι το σπουδαιότερο μάθημα, μαμά!

— Η Γυμναστική; Δέν τ' πιστεύω.

— Μά ναι, μαμά! Έτσι λένε όλοι στο σχολείο.

— Και γιατί η Γυμναστική είναι το σπουδαιότερο μάθημα;

— Δέν ξέρω, αλλά είναι.

— Πώς δέν ξέρεις; Έγώ να σου πω. Η Γυμναστική σάς κάνει δυνατός στο σώμα. Είναι βέβαια σπουδαίο κι' αυτό. Μά μόνο σώμα είναι ο άνθρωπος;

— Όχι... είναι και νους, είναι και ψυχή.

— Όρατά! Κι' ο νους, ή ψυχή, δέν είναι σπουδαιότερα από το σώμα; Γιατί σάς στέλνουμε στο σχολείο; Πρωτα-πρωτα για να αναπτώξετε τ' νου σας και να καλλιεργήσετε την ψυχή της. Χωρίς αυτό, τί θα άπαιδευτο; Κι' ο άγράμματος έχει γερό, γυμνασμένο σώμα. Γιατί σήμερα όλοι κάνουν Γυμναστική, και μι κρουπάλληλοι, κι' εργάτες, κι' όπηρετές, και λουστρeri. Πολλοί είναι κι' άθλητές. Αλλά μόλις ξέρουν να γράφουν τ'ονομά τους. Έχουν αυτοί καμιά άξια; Μόνο ο πνευματικός άνθρωπος άξίζει. Και γι' αυτό, σου λέω, σάς στέλνουμε στο σχολείο: να γίνετε άνθρωποι πνευματικοί. Πώς λοιπόν η Γυμναστική είναι τ' ο σπουδαιότερο μάθημα; Αυτό δέν τ' καταλαβαίνω.

— Μ' άφου είναι; άφου τ' ο θεο-ροῦν;

— Κακά. Σπουδαιότερα μαθήματα είναι τα άλλα. Η Φιλολογία, τα Μαθηματικά, οι Φυσικές Έπιστήμες, ή Ίστορία, ή Γεωγραφία, οι Ξένες γλώσσες. Πρωτα αυτά, έπειτα ή Γυμναστική.

— Μά δέν χρησιμεύει κι' η Γυμναστική;

— Δέν είπα πως δέν χρησιμεύει; «Νους διγής έν σώμαι διγεί». Αύριο θα γίνετε και στρατιώται. Η Πατριδα σάς θέλει δυνατούς και γυμνασμένους. Όχι όμως κι' άγράμματος, άκαλλιέργητους! Έσείς θα είσαστε

οι άδριανοί επιστήμονες, έσείς θα ποτελείτε τον πνευματικό κόσμο του έθνους σας. Και σ' αυτό πρέπει ν' άποδλέπετε περισσότερο.

— Καλά. Μά στο Γυμναστήριο σήμερα θα πάω.

— Και σήμερα και την Τρίτη;

— Όχι την Τρίτη θα καθήσω να μελετήσω.

— Τότε πήγαίνε. Δέν θέλω βέβαια ναφήσης την Γυμναστική. Αλλά να μην παραμελήσης γι' αυτήν τα σπουδαιότερα.

Περιττό ν' ος πω, πως είμαι έντελώς με τη γνώμη της μητέρας.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΥ

[ΠΑ ΡΑΜΦΟΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

5

— Γιαμπρέ μου Μαρκήσιε, ένα ευγενικό παλληκάρι σαν και σένα χρωστώ να κάμη στην άρραβωνιαστικά του δώρο που να μην έγινε ποτέ. δέν είν' έτσι;

— Μάλιστα, άποκρίθηκε ο Πιτσιρικός και σαν τί δώρο θέλετε να κάμω στη βασιλοπούλα άρραβωνιστικά μου;

— Άκουσε. Έδώ κοντά ζή ένας Δράκος, ψηλός ψη μέτρο, που λένε πως τρώει δλάκερο βώδι στην καθισιά του. Η κόρη μου θέλει να της τόν φέρης σκλάβο. Μπορείς;

Ο Πιτσιρικός κατάλαβε πως αυτό ήταν παγίδα, αλλά χωρίς να ταραχθῆ, άποκρίθηκε:

— Γιατί όχι; Δέν είναι βέβαια και τόσο εύκολο, μ' άφου τ' ο θέλει ή βασιλοπούλα, θα κάμω ό,τι μπορώ.

Κι' άμέσως πήρε το πέτινιο ταγύρι του, έβαλε μέσα, μαζί με την άξια, τ' ο τσεκούρι και την πηγή, ένα κομμάτι τυρί κι' ένα μαχαίρι κι' έφυγε για τ' ο δάσος. Ο Πέτρος έκλειψε, ο Παύλος όμως γελοῦσε, γιατί ήταν βέβαιος πως δέν θα ξανάβλεπε αυτόν τόν άδερόφ, που οι έπιτυχίες του τόν έταπειώνων.

— Άμα έφτιασε στο δάσος, ο Πιτσιρικός άρχισε να φωνάζη προκλητικά:

— Δράκο, ε Δράκο, που είσαι; Άν σου βαστά, έβγα να μετρηθώμε. Τί κορβεςαι; φοβάσαι; Έβγα λοιπόν!

Ο Δράκος άποκρίθηκε απ' τη σπηλιά του μ' ένα φοβερό μουγγρητό:

— Τώρα, περίμενε! Θα βγώ και, όποιος κι' άν είσαι, θα σε κάμω μιά χαριά!

Σε λίγο ο Δράκος βγήκε έξω, κοίταξε γύρω του αλλά δέν είδε κανένα. Έπιτέλους, σκύβοντας άνακάλυψε τόν άνθρωπάκο που καθόταν

ἐπάνω σ' ένα κουτσουρο με τὸ ταγάρι ἀνάμεσα στὰ πόδια του.

— Ἐσὺ μὲ φώναξες, κουτσούβελο; ἔκαμε μὲ θυμὸν. Ἐσὺ ἤρθες νὰ με-
τηρθῆς μαζί μου;

— Ἐγὼ, γέρο μου, ἀποκρίθηκε ὁ Πιτσιρῖκος. Ἦρθα νὰ σὲ νικήσω
καὶ νὰ σὲ πάρω σκλάβο.

— Καλέ, τί μᾶς λές; Ἐξω ἀπὸ τὸ δάσος μου γρήγορα, τρελλέ! Οὐ-
τε νὰ σὲ χάσω δὲν καταδέχομαι.

— Ποῖο δάσος σου; Δικό σου εἶναι, νομίζεις; Μὰ ποῖο πολὺ εἶναι
δικό μου, ἀφοῦ μπορῶ νὰ τὸ κάμω πελεκουδία σ' ένα τέταρτο τῆς ὥρας!

— Ἔτσι ἔ; Καὶ δὲν τὸ κάνεις, νὰ τὸ ἰδῶ;

— Ἀμέσως ὁ Πιτσιρῖκος ἔβγαλε τὸ μαγικό του τσεκούρι καὶ τοῦ εἶπε
σιγά: «Κόβε! κόβε, γειά σου!» Καὶ τὸ τσεκούρι ἄρχισε νὰ χτυπᾷ, νὰ
πελεκᾷ, νὰ κόβῃ, νὰ σπάζῃ, νὰ λιανίζῃ ἀπὸ πάνω ἴσαμε κάτω τὰ δέντρα
τοῦ δάσους, πὺν τὰ κλαδιά τους ἔπεφταν βροχή στὸ κεφάλι τοῦ Δράκου.

— Φτάνει, φτάνει! φώναξε αὐτός. Εἶδα πὼς κάνεις ὅ,τι λές, δὲν εἶ-
ναι ἀνάγκη καὶ νὰ μοῦ ρημάξεις ὅλο τὸ δάσος. Μὰ ποῖος εἶσαι σὺ;

— Εἶμαι ὁ ἑακουστός μάγος Πιτσιρῖκος. Φτάνει νὰ πῶ ένα λόγο στὸ
τσεκούρι μου καὶ νὰ σοῦ πάρῃ ἀμέσως τὸ κεφάλι. Μὴν κουνιθῆς.

Ὁ Δράκος στάθηκε σαστισμένος. Ὁ Πιτσιρῖκος, πὺν εἶχε πεινάσει,
ἔβγαλε τὸ ψαμοῦρι του·κι' ἄρχισε νὰ τρώῃ.

— Τ' εἶν' αὐτὸ τὸ ἀσπρο κράμμα; ρώτησε ὁ Δράκος πὺν δὲν εἶχε
ἰδεῖ τυρὶ ποτέ του.

— Πέτρο, ἀποκρίθηκε ὁ Πιτσιρῖκος.
— Καὶ τρῶς πέτρες ἐσὺ;
— Ναί, πάντα. Γι' αὐτὸ δὲν ψηλώνω σὰν καὶ σένα πὺν τρῶς βόδια.

Μὰ καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι δυνατώτερός σου. Ἐλα τώρα, μπάσε με στὸ σπι-
τί σου.

— Μετὰ χαρᾶς. Κόπιασε.
Ὁ Δράκος ξεκίνησε, ὁ Πιτσιρῖκος τὸν ἀκολούθησε καὶ σὲ λίγο ἔφτα-
σαν σὲ μιὰ ἀπέραντη σπηλιά. Μπήκαν μέσα κι' ὁ Πιτσιρῖκος εἶπε:

— Τώρα θὰ κάμουμε μιὰ συμφωνία. Ἄν ἐγὼ δὲν μπορέσω νὰ κά-
μω ὅ,τι κάνεις ἐσὺ, θὰ γίνω σκλάβος σου. Ἄν ἐσὺ δὲν μπορέσης νὰ κά-
μῃς ὅ,τι κάνω ἐγὼ, θὰ γίνῃς σκλάβος μου. Δέχεσαι;

— Σὺμφωνοῦ. Θέλω νὰχ σκλάβο μου ἕνα ἔξυπνο ἀνθρωπάκο σὰν
καὶ σένα. Καὶ γιὰ νὰόχισουμε, νὰ δυὸ κουβάδες. Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς
νερὸ νὰ μαγειρέψω τὸ φαί μου.

Ὁ Πιτσιρῖκος κοίταξε τοὺς κουβάδες. Ἦταν τόσο μεγάλοι, πὺν οὐ-
τε νὰ τοὺς κουνήσῃ δὲν θὰ μπορούσε. Νὰ πνιγῇ μέσα, μάλιστα.

— Χά, χά, γέλασε ὁ Δράκος. Βλέπεις πὼς δὲν μπορείς νὰ κάμῃς ὅ,τι
κάνω ἐγὼ; Πάρε γρήγορα τοὺς κουβάδες κι' ἄντε νὰ τοὺς γεμίσις.

— Δὲν χρειάζεσαι, ἀποκρίθηκε ὁ Πιτσιρῖκος. Ἐγὼ θὰ φέρω τὴν πη-
γὴ τὴν ἴδια νὰ γεμίσις νερὸ τὸ καζάνι σου. Ἔτσι κερδίζουμε καιρὸ.

— Τί λές ἐκεῖ! φώναξε ὁ Δράκος. Μοῦ ρημάξεις τὸ δάσος, θὰ μοῦ
πάρῃς καὶ τὴν πηγὴ μου; Ἄσε με ἤσυχο! Πάω νὰ φέρω νερὸ μόνος
μου, καὶ σὺ ὡς νὰ γυρίσω, ἀναψε φωτιά.

Ἔτσι ἔκανε. Ὅταν κρεμάστηκε πάνω ἀπ' τὴ φωτιά τὸ καζάνι μὲ
τὸ νερὸ, ὁ Δράκος ἔριξε μέσα ἕνα βόδι κομματιασμένο, πνήντα λάχα-
να κι' ἕνα κάρφο καρότα. Κι' ἀφοῦ ἔβρασε τὸ φοβερὸ αὐτὸ φαί, εἶπε στὸν
Πιτσιρῖκο:

— Καὶ τώρα στὸ τραπέζι! Νὰ ἰδοῦμε, τρῶς ἐσὺ ὅσο μπορῶ νὰ τρώω
ἐγὼ; Ἐδῶ δὲν εἶναι ἀσπρες πετρίτσες...

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ Πιτσιρῖκος.
Κι' ἐκάθησε στὸ τραπέζι, ἀντίκρου στὸ Δράκο, ἀφοῦ ὅμως ἔκρυψε
πρῶτα, κάτω ἀπ' τὸ ρούχο του, τὸ πέτινο ταγάρι.

Καὶ τί ἔκανε ὁ κατεργάρης; Ἀντὶ νὰ τρώῃ τὸ φαί του, σὰν τὸ Δρά-
κο πὺν τὸ καταβρόχθιζε, αὐτὸς τὸ ἔφρηνε μὲ τρόπο στὸ ταγάρι του, καὶ
κρέας καὶ λάχανα καὶ καρότα.

— Χμ! ἔκαμε μιὰ στιγμή ὁ Δράκος. Μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ
ἐξουμπλώσω ἕνα κουμπὶ ἀπ' τὸ γιλέκι μου.

— Ἄ, ἔτσι; γέλασε ὁ Πιτσιρῖκος. Ἐγὼ, βλέπεις, δὲν ἐξουμπλώνω
κανένα. Τρῶω λοιπὸν, τεμπέλη!

— Στάσου νὰ ἐξουμπλώσω ἄλλο ἕνα, εἶπε σὲ λίγο ὁ Δράκος. Ἐσὺ,
ἀλήθεια τρῶς, τὸν περιδέραιο. Πῶ, πῶ, τί στομάχαρο πὺν θάχῃς! Μὰ
βέβαια, ἀφοῦ τρῶς πέτρες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΝΑΧΕΣ ΓΑΪΔΑΡΟΥΣ

Μία φορά, ἕνας χωριάτης, μὲ τὸ
γαϊδάρο του φαρτωμένο, περνοῦσε
ἀπὸ ἕνα ἀκρογιάλι. Ἦταν μεγάλη
τριχυμία, κι' ἕνα πελώριο κῆμα ἄρ-
παξε τὸ γαϊδάρο στὴ θάλασσα, κι'
ἐπειδὴ τὸν ἐμπόδιζε καὶ τὸ βαρὺ του
φάρτωμα, δὲν μπόρεσε ὁ κακόμοιρος
νὰ βγῇ καὶ πνίγηκε.

Ἀπαρηγόρητος ὁ χωριάτης, γύρι-
σε στὸ χωριὸν του μονάχος. Ἦταν
ἀπὸ δυὸ-τρεις ἡμέρες, περνοῦσε πάλι
ἀπ' τὸ ἴδιο ἀκρογιάλι. Ἦταν μεγάλη
γαλῆνη, καὶ τὸ κυματάκι μὲλις ἐ-
φλοίσβιζε στὴν ἀμμουδιά: τσάφ! . .
τσάφ! . . Ὁ χωριάτης στάθηκε, κοί-
ταξε τὴ θάλασσα πὺν φαινόταν σή-
μερα τόσο καλὴ, καὶ θυμούμενος τὴν
προχτεσινὴ τῆς κακία, κούνησε τὸ
κεφάλι του καὶ μουρμούρισε:

— Τί τσάφα καὶ τσούφα! . . Νά-
χες γαϊδάρους νάπνιγες!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΩΡΑΙΟ ΔΩΡΟ

Τούτη τὴν ἱστορία μοῦ τὴ διηγῆ-
θηκε ἕνας γέρος παπᾶς, ἕνας γέρος
παπᾶς ἀπὸ ἕνα μικρὸ χωριὸν στὸ βά-
θος τῆς ἐπαρχίας. Μοῦ φαίνεται σὰν
νὰ βλέπω ἀκόμα τὸ ἀγαθὸ καὶ γλυ-
κὸ πρόσωπό του καὶ τὸ ὄρατο περι-
δῶλι του τὸ λουστμένο στὸν ἥλιο. Ἄ-
τί μαγευτικὸ, τί πρόοχαρο περιβόλι!
Τὰ λαχανικά καὶ τὰ λουλούδια ἦταν
φυτεμμένα ἀνάκατα μὲ μιὰ γραφικὴ
ἀκαταστασία. Τὸ ἀρωμα ἀπὸ τὶς
φραουλιές μπερδεύονταν μὲ τὸ ἀρω-
μα ἀπὸ τοὺς μενεζέδες καὶ στὸ ἴδιο
τετράγωνο ὄρημαζαν τὰ ροδάκινα
μαζί μὲ τὰ φασολάκια. Μέσα στὴ
χλιαρὴ ἀνοιξιὰτικὴ ἀτμόσφαιρα ὄλες
αὐτὲς οἱ εὐωδιές ἀνέβαιναν στὸ κε-
φάλι. Τὰ έντομα βούιζαν, τὰ πουλιὰ
κελαϊδοῦσαν. Ἀνάμεσα σὲς ἀχλαδιές
ἔσχωριζε τὸ γαλάζιο σαλάκι τῆς
Μαρθῆς, τῆς γρηᾶς ὑπηρέτριας πὺν
ξεφύλλιζε τ' ἀμπέλι. Βασίλευε στὸ
περιβόλι αὐτὸ μιὰ εἰρηνικὴ εὐφροσύνη
πὺν σοῦ ἀνοίγε τὴν καρδιά.

Μιλῶσαμε γιὰ τὴν εὐχαρίστηση
πὺν αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν χαρίζε
κάτι.

— Ἐγὼ, εἶπε ὁ γέρος παπᾶς, δὲν
προσέφερα ποτέ μου ἄλλο δῶρο μὲ
μεγαλύτερη εὐχαρίστηση καὶ καλὴ
καρδιά, ἀπ' ὅ,τι ἕνα γόψινο ἀγαλμα-
τάκι τῆς Παναγίας.

— Σὲ ποιὸν τὸ χαρίσατε, αἰθεσι-
μώτατε;

— Σ' ἕνα μικρὸ παιδάκι. Μὰ εἶ-
ναι ἱστορία δὲλκλήρη.

Σῶπασε μιὰ στιγμὴ συλλογισμένος
κι' ὕστερα ἄρχισε:

— Τρία παιδιὰ ἦταν κι' ἔρχονταν
καὶ μ' ἔβλεπαν κάθε πρωί: Ὁ Παῦ-
λος, ὁ Λέων καὶ ὁ Γιωργάκης, τρεῖς
ἀδελφοί. Ὁ μεγάλος περπατοῦσε στὰ
ἑφτά, ὁ τρίτος, ὁ Γιωργάκης μὲλις
εἶχε κλείσει τὰ τέσσερα.

Κάθε πρωὶ τακτικὰ ἔφθαναν κατὰ
τὶς ὀκτῶ ἢ ὅρα, κρατώντας στὸ χέρι
τοὺς τὴ φέτα τοὺς τὸ ψωμί. Πηγαίνα-
με πρῶτα νὰ καλημερίσουμε τὴν
Παναγίτσα, πὺν τὸ ἀγαλματάκι τῆς
τὸ εἶχα σημημένο σ' ἕνα μικρὸ βα-
θούλωμα τοῦ τοίχου στὸ βάθος τοῦ
περιβολιοῦ. Κρατώντας τὰ σκουφά-
κια τοὺς στὸ χέρι ἔλεγαν φρόνιμα-
φρόνιμα τὸ «Χαίρε Μαρία» κι' ὕστε-
ρα γυρίζαμε στὴν κουζίνα ὅπου ἡ
Μαρθῆ ἀλειβε μὲλις φέτες τοὺς μ' ἕνα
παχὺ στρώμα τίς ἢ γλυκὸ. Συχνὰ
ἐτόχαινε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν Πα-
ναγίτσα. Τὸ ἀγαλματάκι αὐτὸ τὸ εἶ-
χα κερδίσει σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ
ἀγορά. Ἦταν δλοκαίνουργο, μὲ ἀ-
παλά χρώματα, μὲ μιὰ χρυσὴ κορώ-
να στὸ κεφάλι καὶ χρυσὰ ἀστέρια στὸ
μανδύον μ' ὄλη τους τὴν καρδιά.

Μιὰ μέρα μοῦ λέει ὁ Παῦλος:

— Λοιπὸν, Παππούλη, ποτε θὰ μᾶς
τὴ δώσης τὴν Παναγίτσα σου;

— Μὰ, Παυλάκη μου, δὲν σοῦ εἶπα
ποτέ πὼς ἔχω σκοπὸ νὰ σὴ δώσω;

— Δὲν τὸ εἶπες, ἔκανε ὁ μικροῦ-
λης, ἐσὺ ὅμως ἔχεις ἕνα σωρὸ Πα-
ναγιτσοσ. Ἐχεις μιὰ μεγάλη μέσα
στὴ σάλλα, μιὰν ἄλλη πάνω ἀπὸ τὴν
ἐξώπορτα, ἄλλη μιὰ στὴν κρεββατο-
κάμαρά σου καὶ ποῦ νὰ βάλουμε κι'
ἐκεῖνες πὺν εἶναι στὴν ἐκκλησία!
Κι' ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ὅτιε μιὰ μονα-
χὴ. Εἶναι σωστὸ αὐτὸ, ἔ;

Δίχως ἄλλο, σύμφωνα μὲ αὐτὰ τ'
ἀκατανίκητα ἐπιχειρήματα, δὲν ἦταν
καθόλου σωστὸ. Ζήτησά μιὰ δικαιο-
λογία, δὲν τὴν βρήκα καί, ξαφνικὰ,
παίρνοντας τὴν ἀπόφασή μου:

— Ἐ, καλὰ, εἶπα, θὰ σοῦ τὴν δώ-
σω τὴν ἡμέρα πὺν θὰ εἰσαστε πολὺ
φρόνιμα.

— Σὲ ποιὸν θὰ τὴ δώσης; Σὲ
μένα γιατί εἶμαι ὁ πιδὸς μεγάλος;

— Ὅχι, ἔκανε ἱκετευτικὰ ὁ Γιωργά-
κης, σὲ μένα γιατί εἶμαι ὁ πιδὸς μικρός.

— Σὲ μένα, φώναξε ὁ Λέων, γι-
ατί δὲν εἶμαι ὅτιε ὁ πιδὸς μεγάλος, οὐ-
τε ὁ πιδὸς μικρός.

— Ὅτ' τὴ δώσω σ' ἐκεῖνον πὺν
θὰ τὸ ἀξίω, εἶπα μὲ σταθερὴ φωνή.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα κάθε πρωὶ
πὺν ἔρχονταν, μοῦ ἔκαναν πάντοτε
τὴν ἴδια ἐρώτηση:

— Καὶ ποτε θὰ μᾶς κἀνης ἀξίους νὰ
πάρουμε τὴν Παναγίτσα σου, Παπ-
πούλη;

Στὴν ἀρχὴ ἔλεγαν τὴν Παναγίτσα

«σου» μὰ σὲ πολὺ λίγες μέρες ἔγινε
τὴν Παναγίτσα «μας».

Τέλος μιὰ μέρα, ὁ Παῦλος μοῦ εἶ-
πε μὲ μεγάλη πίκρα στὴ φωνή
του:

— Ἄμ' τὸ βλέπω πὼς δὲν θέλεις
νὰ μᾶς τὴ δώσης τὴν Παναγίτσα
μας! Τότε δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ
μᾶς τὴν τάξης!

Ἐ, αὐτὴ τὴν ἡμέρα εἶδα πὼς τὸ
πράγμα δὲν ἔπαιρνε καὶ ἀναβολή.

— Ὅτ' σοῦ τὴ δώσω σήμερον, τοῦς
εἶπα ἀποφασιστικὰ. Ἐχετε ὄλο τὸ
πρωῖνὸ μπροστά σας. Βαλθῆτε καὶ οἱ
τρεις σας νὰ μοῦ φέρετε κάτω γιὰ
τὴν Παναγίτσα. Θὰ χαρίσω τὸ ἀγαλ-
ματάκι σ' ὅποιον τῆς φέρῃ τὸ πιδὸ
ὄρατο δῶρο.

«Πῆρε τὸ δισκάκι στὰ χέρια του κι' ἀφη-
σε τὸ σπύλλο νὰ κοιμηθῇ...»

Ὁ Παυλάκης στάθηκε λίγα λεπτὰ
γιὰ νὰ σκεφθῇ:

— Ὅτ' πάρω τὸ τουφέκι μου καὶ
τὴ σφεντόνα μου, εἶπε, καὶ θὰ τῆς
φέρω τῆς Παναγίτσας μιὰ κέρδισμα.
Τί λές, Παππούλη, δὲν θὰ τῆς ἀρέσῃ;
— Τὸ κυνήγι; αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀ-
πγορεύεται, παρατήρησα.

Μὲ αὐτὸς εἶχε κίολας φύγει δίχως
νὰ μ' ἀκούσῃ.

— Ἐγὼ θὰ πάω νὰ πιάσω ἕνα
ψάρι τόσοσο μεγάλο! ἔκανε ὁ Λέων.

Ἄνοιξε διάπλατα τὰ χέρια του
γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ πὼσο μεγάλο ἦταν
τὸ ψάρι κι' ἔγινε ἀφαντος.

— Κι' ἐσὺ; ρώτησα τὸ Γιωρ-
γάκη.

Μὲ κοίταξε, καὶ χαμογελώντας μ'

ἐκεῖνο τὸ μαγευτικὸ χαμόγελό του,
μοῦ εἶπε: — Δὲν ξέρω!

Ἦστερα ἔφυγε, μὲ τὰ χαράκια
του σταυρωμένα πίσω στὴν πλάτη
καὶ κοιτάζοντας τὸν ἄέρα.

Πρῶτος γόρσιε πίσω ὁ κυνηγός,
ἦταν κατακόκκινος κι' ἐξαλλος ἀπὸ
τὸν ἐνθουσιασμό του, τόσο πὺν δὲν
μπορούσε νὰ μιλήσῃ.

— Παππούλη, Παππούλη, ἐγλό-
τωσα μιὰ κότα καὶ ἡ κυρὰ τῆς μοῦ
ἔδωσε ἕνα αὐγὸ. Νά, γιὰ κοίταξε!

Τὸψερα γιὰ τὴν Παναγίτσα. Ἐγὼ
λέω πὼς θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ μ'
αὐτὸ τ' αὐγὸ πὺν τὸ κέρδισα μὲ τὸ
κουράγιο μου!

Κάθησα τὸ παιδί στὰ γόνατά μου
καὶ τοῦ σήκωσα τὸ μαλλιάκι πὺν εἶ-
χαν πέσει στὸ κάθιδρο μέτωπό του.

— Γιὰ διηγῆσου μοῦ τὸ κατῆρω-
μά σου, τοῦ εἶπα.

— Νά, ἐπήρα τὸ ντουφέκι μου
καὶ τὴ σφεντόνα μου καὶ ἡ μαμά μου
εἶπε νὰ περάσω ἀπὸ τὸ κτήμα τῆς
κυρᾶς Μαρίας γιὰ νὰ τῆς πῶ μιὰ πα-
ραγγελία. Λοιπὸν ἔφτασα στὸ κτήμα
καὶ καθὼς ἔμπαινα στὴν αὐλὴ βλέ-
πω μιὰ ἀλεποῦ πὺν ἐκεῖνη τὴ στιγ-
μὴ ἄρπαξε μιὰ κότα. Ἐθαῖξε κάτι
φωνές ἢ κότα κι' ἔβαλα κι' ἐγὼ κά-
τι φωνές καὶ πέταξα καὶ τὸ ντουφέκι
μου κάτω μ' ὄλη μου τὴ δύναμη γιὰ
νὰ φοβηθῇ ἢ ἀλεποῦ, Παππούλη,
καταλαβαίνεις, δηλαδή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ ΣΤΟ ΓΙΟ ΜΟΥ

Κοιμήσου! . . Κοιμήσου! . . Τὰ ὄρατα
[σου τὰ μάτια
Γλυκὰ κι' ἄν γλαρώνουν, ἀνοίγουν νοσῶν
Στοῦ ὄναίρου τὰ πλάνα, κανάρια, πα-
[λάτια,
Γλυκὰ, φτεροπόδα, νὰ βροῦν τὴ χροά...
Κοιμήσου! . . Κοιμήσου! . . Στο πλάι
[σου στένω
Τοῦ ὄννου σου ὁ ἀγγρεπνος πάντα
[φρουρός...
ὄναίρατα πλάνα γιὰ σένανε κλεινω...
Λατρεία κι' ἄν σοῦ δίνω, σὺ δίνεις μου
[Φῶς...]

Κοιμήσου! . . Κοιμήσου! . . Κοιμῶ σου
[ἕνα ἀστέρι
Τῆς μάννας σου φέγγει ἡμεγάλη στρογγή.
Στὸ μέτωπο νιώθεις, γιὰ πὲς μου, ἕνα
[χέρι
Γλυκὰ, στὴ βαθειὰ νὰ ἀγγίξαι, σιγῆ...
Κοιμήσου! . . Κοιμήσου! . . Τὰ χρο-
[νια περῶνε
θὰ οβροῦνται ἕνα-ἕνα μὲς σ' ἄπο-
[Ισπερνῶ...
Καὶ βλέπω μπροστά μου, σὰν ὄναίρο
[νῶται,
Ἐσὺ νὰ τρανεύς... κι' ἐγὼ νὰ γερῶ...
Κοιμήσου! . . Κοιμήσου! . . Μιὰ μέρα
[θὰ νῶσθῃ
Γριούλα σὰν θάμαι στὸ κῆρο νὰ ριγῶ,
Γιὰ κοίταξε, γιὰ μου, σὶων χρόνων τὰ
[βάρη,
Νανουρίσμα τότες, θὰ θέλω κι' ἐγὼ...
ΛΙΑ Π. ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μαθήτριες του Μέλανος Δρυμού (Γερμανία) πάνε στο σχολείο με τις ώρες τους κενητές σακκας στην κλάτη.

ΤΟ ΠΑΠΑΚΙ (ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

(Ο Γιωργάκης κάθεται σε μια καρέκλα, κατουρούνης). Τιμωρία είμαι. Κυριακή μέρα, χαρά Θεού, ελοι θα πάνε εκδρομή και γώ τιμωρία. Σωστό είν' αυτό; Δίκαιο είναι; Σ' όλα τα μαθήματα έχω άριστα κι όμως ο μπαμπάς μ' έβαλε τιμωρία. (Πέφνει θυμωμένο θ-φος). Ο Μπαμπάς λέει: "Όταν σε βάζουν τιμωρία νά μή θυμώνης, πα-ρά νά σκέπτεσαι. (Παύσις). "Εί! Όλο νά σκέπτομαι, νά σκέπτομαι; Στο σχολείο, νά σκέπτομαι την αριθμη-τική, στο σπίτι νά σκέπτομαι την τιμωρία. Μου λέει ο Μπαμπάς. «Νά λές μέσα σου. Γιατί με τιμώρησαν;» Γιατί; (Πεφονύθον δυο λεπτά). Νά τά συλλογίζομαι, λέει, ελα εσα έκανα από την αρχή. (Αυγά). "Ο γαλατάς μας, μαζί με τον τε-νεκέ τó γάλα, κρατούσε κι ένα κα-λάθι. (Σηκώνεται πάνω). "Ε, τοβ λέω. Τι καλάθι είν' αυτό; (Μιμείται τή φωνή). Μή, μου λέει. Μή πιδήμ, είνι ένα παπάκι. (Με θαναμασμό). Πα-πά-κι. "Αχ, γαλατά μου, νά χα-ρής, στάσου νά τó δω μιά στιγμή! "Όχ! Δέ θέλου. Δέν κάν. Είνι ξένου! (Μιμείται τή φωνή).

— Καλέ, θά τó φάω; Νά τó δω μόνο... Κι' έτσι με τά παρακάλια, τόν κατέφερα... "Ανοίγει τó καλάθι και τί νά δω; "Ένα παπάκι. "Αχ! Μά τί έξυπνα ματάκια! Και μιά μυτέρα μπό, μπό, μπό τί πλατειά! — Νά σέ χαρώ χρυσό μου, τού λέω. — Πά πά-πά, μου λέει. Δέ βασιτώ. Τρέχω στη Μαρμά. Μα-μάκι μου, χρυσή μου, άργυρή μου, άγόρασέ μου το και θά γίνω χρυσό παιδί, άργυρό παιδί, σπάνιο παιδί. Και ή Μαρμά, πού θέλει πολύ νά ει-μαι χρυσό παιδί, τί νά κάνη; "Ερ-χεται στην ξώπορτα. Μά ο γαλατάς δέν τó πουλά τó παπάκι. "Από δω, από κει, μάς τó πούλησε. — Πού θά πάς τώρα; Νά καθή-σής λιγο στην κουζίνα νά τó παίξης κι' ύστερα νά τó βάλής στο κοτέτσι, μου λέει ή Μαρμά. — Καλά, καλά Μαρμά μου, λέω. Τι;... Μπά πού θά καθήσω στην κουζίνα. Μπύ πού θά τó βάλω στο κοτέτσι νά τó τοιμπουν οι κότες. "Ε; Και νά τού σπάσουν την κεφάλια του. Μπά! (Με κατεβασμένη φωνή). Τό πήγα στην κάμαρά μου, τόβαλα μέ-σα σε μιά καπελιέρα. "Ερριξα ψίχου-λα, χαρταράκια, έβαλα νεράκι κι' έ-

κανα στο καπάκι τρυπίτσες για νά μή σκάση τó χρυσό μου. Τι καλά! Τή νύχτα σάν έπεσα νά κοιμηθώ, έβαλα την κουνίτσα, δηλ. την καπελιέρα με τó παπάκι, δίπλα στο κρεβάτι μου, πάνω στο κομοδίνο. "Όμως τή νύχτα, ξέρω και γώ πώς γίνηκε; "Έπεσε κάτω ή καπελιέρα κι' άρχισε τó πα-πάκι νά φωνάζη νά φωνάζη, χαλά-σμες Κυρίου; Σώπα τούλεγα. Σώπα! Τίποτ' αυτό. Τι νά τού πήτε-τόρα; Παιδί είναι νά τού πήτε «Σώπα και θά σου δώσω γλυκό;» Δέν ήξερα τί νά κάνω... Δέν είχα άλλη φορά παπάκι. Κι' ο Μπαμπάς κοιμάται δι-πλα στην άλλη κάμαρα. "Ακούω κά-τι ήμυλές. "Όχ... ανοίγει ή πόρτα και μπαίνει μέσα ο Μπαμπάς, πίσω του ή Μαρμά. Τι νά κάνω ο καθιμέ-νος; Κόκκαλο έμεινα. Νά μή σάς τά πολυλογώ, μου τó πήραν τó παπάκι. Τό βάλανε στην κουζίνα. "Έμεινα με κατουρίασιν. Καλά πού ο Μπαμπάς φεύγει πρωί, πρωί. Πρίν ξυπνήσω. "Άλλοίως, (χειρονομία ότι θάπεριε έξω). Μόλις ξύπνησα, στην κουζίνα βρέθηκα. Τής λέω τής Μαρίας, θά μου δώσεις τó παπάκι και δέ θά πής τίποτα. Σούτ! Τσιμουδιά! Μου τό-δωσε. (Γέλαστος και με καμάρι). Είμαστε φίλοι με τή Μαρία. "Έκείνο τó πρωί ήρθαν κάτι κυρίες στο σπι-τι. Η Μαρμά ήταν άπασχολημένη. "Έτσι έγω τά πέρασα ώραια. Θά βγαίνανε έξω οι κυρίες με τή Μα-μά. Φίνα — Γιωργάκη, ντύσου. Θάρθής μα-ζί μας! φωνάζει ήμος ή Μαρμά. "Θυμάσια! Κι' αυτό γίνεται. Ντό-νομαι στη στιγμή. Πήγαινα μπροστά. Πίσω έρχονταν οι κυρίες. "Ανεθήκα-με στο λεωφορείο. Και (σέρνει τή φωνή του) ξα-φνι-κά, πά! πα! πά!... Τό παπάκι, βγάζει τó κεφάλι του μέσα από τή μπλούζα μου. (Γρήγορα). Μέσ' στη μπλούζα μου τó είχα χώσει. Τι νομίζετε; Τ' άφησα σπίτι; "Αρχίζει λοιπόν τις φωνές τó παπάκι... "Όλοι οι επιβά-τες ξαφνιαστήκαν. Κι' έπειτα ελοι άρχισαν νά γελούν. Καλά οι άλλοι. "Ας κάνουν ε, τι θέλουν. Η Μαρμά θέ-λω νά μάθω τί κάνει. Φοβάμαι νά γυρίσω νά τή δω. Με τήν άκρη τού ματιού μου κοιτάω... "Έν τάξει! Γε-λά. Βάζω κι' έγω τά γέλια. (Χτυπά δάχτυλο τó παπάκι, πού βγήκε από τή μπλούζα). — Σούτ! Σούτ! Σώπα! "Ατακτο. Σοβαρεύεται ή Μαρμά, σοβαρεύο-μαι κι' έγω. — Τι τó τυραννάς τó καθιμένο τó ζώο; λέει. (Τό τέλος στο ερχόμενο)

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1938

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

"Ετος 60". — Καλά τά καταφέραμε! Οι βροί μένουν οι ίδιοι. — Τά νέα άναγνώσματα. — "Ο «Τόμ Σώγκερ». «Τό μυστήριο τής ξανθής κούκλας». — "Ο Τοτδς και τó κοννέλι του. — "Αλλα δύο μυθιστορή-ματα. — Δώρα σ' αυτούς πού θάανανεώσουν έγκαιρώς τή συνδρομή τους. — Τό ώραίο βιβλίο τού ραδιοφωνικού Σταθμού τού Μπάρι. — Τόμια Διαπλάσεως με μεγάλη έκπτώση. — Τό Ζεσπάδωμα.

στην άγάπη των παιδιών τή μακρική μου ζωή. Και μ'αυ-τόν ελπίζω νά ζήσω ακόμα πολ-λύ. "Ας είναι δέν πρόκειται τώ-ρα για τó άπώτερο μέλλον. Νά ιδούμε μόνο τί θά κάνομε στο προσεχές... Πέρου. τέτοιον καιρό, στην Πρόσκλησή μου για τήν ανανέωση τής συνδρο-μής, σάς έγραφα: «Τά νέα μου δέν είναι και τόσο εδχάριστα». Γιατί ήμουν ακόμα πολύ κου-ρασμένη, δέν μπορούσα νά τά βγάλω πέρα μονάχη μου, δέν ήθελα και νά σάς βαρύνω με αύξησή τής συνδρομής, για νά χω άρκετους πόρους ώστε νά πάρω ανθρώπους νά με βοη-θούν, και φοβόμουν πώς μόλις και μετά βίας θά κατάφερα νά βγάλω τó δακτυλίδο καθ' έ-δωμάδα. «Μόνο κάπου-κάπου — σάς έγραφα — ίσως μιά φορά τó μήνα, θά βγάλω και κανένα δωδεκασέλιδο». "Αλλά ο φόβος μου δείχθηκε μάταιος. "Ο Θεός κι' ή άγάπη σας μου έδωσαν δύναμη και τά κατάφερα καλά. Ταχτικά κάθε μήνα, σ' ελο τó διάστημα τού 1937, σάς έδινα από ένα δωδεκασέλιδο. Καμμιά ελάτ-τωση δέ έκαμα τó καλοκαίρι. Η κίνησή μου, με τούς τóσους τακτικούς κι' έκτακτους διαγωνισμούς, ήταν ζωη-ρότατη. Και τάνχηνώματά μου τόσο έκλεκτά, ώστε ο Τόμος τού 1937, πού συμπληρώνεται την 30 Νοεμβρίου, νά είναι ένας από τούς καλύτερους τής ζωής μου. Μπο-ρεί λοιπόν νά πώ πώς ή κρίση πέρασε και δέν φοβού-μαι πιά τίποτα. "Αντίετα από πέρου, σάς λέω φέτος πώς τά νέα μου είναι ευχάριστα. "Αν και ή συνδρο-μή μένει πάντα ή ίδια — 100 δραχμές ή έτησία τού "Ε-σωτερικού και τά λοιπά, όπως τά βλέπετε στοδς δρους έγγραφής — θά βγάλω πάλι από ένα δωδεκασέλιδο τó μήνα, τακτικώτατα, και με τά νέα άναγνώσματα πού

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΑΝΑΜΠΕΛΛΑΣ Είκαν από τó νέο μας μυθιστόρημα «Τό μυστήριο τής ξανθής κούκλας»

εδιάλεξα, ο Τόμος τού 1938 θά είναι άνώτερος από κά-θε προηγούμενο. Και πρώτα-πρώτα, είν' ένα θαυμάσιο μυ-θιστόρημα με τόν τίτλο: "ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ" έργο τού διάσημου άμερικανού συγγραφέα Μάρκ Τουαίν. Οι παλαιότεροι συνδρομητά θά θυμούνται βέβαια τó «Βασιλόπουλο και Ζητιανόπουλο» τού ίδιου συγγραφέα, ένα από τά ωραιότερα μυθιστορήματα πού έχω δημοσιεύσει ως τώρα. Λοιπόν ο «Τόμ Σώγκερ» θεωρείται άνώτερο άκόμη από εκείνο. "Έχει μεταφρασθή σε όλες σχεδόν τις γλώσσες, διαβάζεται απ' όλα τά παιδιά τού κόσμου, και τ' "Αμερικανόπουλα τόν ξέρουν σχεδόν όλον απ' έξω. Είναι ή ιστορία ενός άγοριού, ενός μι-κρού "Αμερικανόπουλου πού ζή-σε μιά μικρή έπαρχιακή πόλη, στις όχθες τού Μισσουρή, μαζί με τή γρηά θεία του. Τι δια-βολόπαιδο αυτός ο Τόμ, τί μι-κρός σατανάς! Πόσες φάρσες δέν σκαρώνει στη δυστυχισμένη θεία Πόλλυ πού τόν έχει ανα-στήσει από μικρόν, πόσες τι-μωρίες δέν αναγκάζει τούς δι-ασκάλους του νά τού βάζουν. Βέβαια και δέν πρέπει νά τόν πάρете για ύπόδειγμα, ε δχι! Μά ωστόσο δέν μπορεί κανείς νά τού κρατήση κάκια, νά πά-ρη στα σοβαρά τις άταξίες του και νά τόν αντιπαθήση. Γιατί τά κάνη όλα τόσο έξυπνα, με τόσο κέφι και στο βάθος έχει τόσο χρυσή καρδιά πού θέλον-τας και μη τού συγχωρεί όλες τις διαβολιές του και παρακα-λουβει μ' ένδικέφρον και στο τέλος με άγωνία τις περιπέ-τειες, τις μεγάλες και άληθινές περιπέτειες πού περνάει. Θέ-λοντας νά παίξη μιά νέα φάρσα στη θεία του. Μά τó μεγαλύτερο θέλητρο από τó μυθιστόρη-μα αυτό δέν είναι ούτε ή υπόθεσή του ούτε οι χαρακτήρες πού παρου-σιάζει, αλλά τó γράψιμό του. Είναι άπαραμίλλο τó χιο-μορ τού μεγάλου "Αμερικανού συγγραφέα, πού δέν έχει ζημιό του σ' αυτό τó είδος. Οι διάλογοι των παιδιών (τού Τόμ και των φίλων του) είναι παρμένοι σάν από τó φυσικό και σε μερικά σημεία, — τί λέω σε μερικά ση-μεία; κάθε τόσο, — θά σάς πίνουν τέτοια γέλια πού θά σάς έρχονται κλάμματα. Φυσικά ένα τέτοιο έργο έπρεπε νά εικονογραφηθή κι' ανάλογα κι' έτσι απ' όλες τις εκδόσεις διάλεξα ως τήν πού πετυχημένη τήν εικονογράφηση τής Γερμανικής

εκδόσεως με τὰ ἀριστουργηματικὰ σκίτσκα τοῦ διασημοῦ Γερμανοῦ γαλλογράφου **Walter Trier**. Βέβαια τὸ νὰ προμηθευθῆ ἅλα αὐτὰ τὰ βιβλία καὶ νὰ διαλέξω ἀνάμεσα τοὺς μου στοίχισα πολὺ κόπο καὶ πάρα πολλὰ ἔξοδα. Ἄλλα ξέρετε πὼς δὲν σταματοῦ μπροστὰ σὲ καμμιά θυσία γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὰ παιδιὰ μου καὶ πὼς τὸ ἔμβλημα μου εἶναι «Κάθε τόμος ἀνώτερος ἀπὸ τὸν προηγούμενο», πόσο μάλλον αὐτὸς ὁ τόμος ποὺ συμπληρώνει τὴν ἐξηκονταετηρίδα μου!

Ὁ «**Τὸμ Σῶνερ**» θὰ κρατήσῃ ὅλο τὸ χρόνο (μὰ κι' ἔταν τελειώσῃ θὰ θέλετε νὰ κρατήσῃ ἀκόμη, ἂν εἶναι δυνατόν) ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὸν θὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλα δύο μυθιστορήματα ποὺ θὰ κρατήσουν ἀπὸ ἕνα ἐξάμηνο. Τὸ πρῶτο εἶναι

«ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ»

τῆς Ἰταλίδος συγγραφέως **Maria-Pia Sorrentina**. Καθὼς μαντεύετε ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ εἶναι ἕνα μυθιστορημα ἀτυχηματικὸ, γεμάτο περιπέτειες καὶ δράση. Γιὰ ἡρώδη ἔχει τὴν χαριτωμένη Ἀναμπέλλα, τὴ μικρούλα ὄρφανή ποὺ τὴν ἔχει στὸ σπίτι τῆς ἡ γρηὰ θειά τῆς Ὀνωρίνα — μὰ νᾶναι θεία τῆς ἄραγε; — καὶ τὴν στέλνει στοὺς δρόμους νὰ πουλάῃ κάρτες. Ἐνα περίεργο μυστήριον περιβάλλει τὴν μικρὴν Ἀναμπέλλα. περίεργοι τύποι τὴν παρακολουθοῦν, ἄλλοι τὴν καταδιώκουν, ἄλλοι θέλουν νὰ τῆς δώσουν μυστηριώδη σημεῖωματα, καὶ στὸ τέλος τὴν ἀρπάζουν καὶ τὴν κρύβουν σ' ἕνα μέρος ἀγνωστο. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ ὄρφανούλα ἔχει πιστοὺς φίλους καὶ προστάτες, τὸν μικρὸ ἐφημεριδοπώλη **Ρικάρντο**, τὴν δεσποινίδα **Γκρέτα** τῆς ζωγράφου, τὸν ντεκετίβ τὸν κύριο **Καζμίρ**. Ὅλοι αὐτοὶ κιννοῦν γῆ καὶ θάλασσα καὶ στὸ τέλος ἡ Ἀναμπέλλα ἐλευθερώνεται καὶ τὸ μυστήριον ἐξιχνιάζεται. Καὶ ἡ ξανθὴ κούκλα; Ἀ, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὰ πῶ ἅλα. Θὰ τὰ ἴδῃτε καὶ μόνοι σας παρακολουθώντας με ὅλο καὶ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον κάθε βδομάδα τὸ συναρπαστικὸ αὐτὸ μυθιστορημα.

Γιὰ τὸ δεύτερο ἐξάμηνο ἔχω διάφορα μυθιστορήματα ὅπ' ὄφει μου. Ἐνὰ γαλλικὸ ὀρειότατο με τίτλο «Ὁ κηδεμόνος τῆς Νιουόντο», ἕνα ἄλλο ποὺ διαδραματίζεται στὴν Αἴγυπτο τῶν Φαραῶ! Δὲν ἔχω ὅμως ἀκόμη ἀποφασίσει. Ἴσως βάλω καὶ καμμιά ἀναδημοσίευση (π. χ. τὸ «**Μικρὸ Δόρυδο**»). — Ὅσο γιὰ τὰ μικρότερα παιδιὰ, ἡ **Κυρὰ-Μάρθα** θὰ τοὺς διηγηθῇ πάλι δυὸ-τρὴς θελκτικὰς ἱστορίες, ποὺ ἡ πρώτη θὰ εἶναι:

«Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ ΤΟΥ»

Ὡς τώρα, τὰ ζωντανὰ αὐτῶν τῶν ἱστοριῶν ἦταν σκύλοι, γάτες, πουλιὰ τῆς ἀλῆς, τοῦ σταύλου καὶ καθεξῆς. Πρῶτη φορά τὰ μικρά μας θὰ παρακολουθήσουν καὶ μιὰ ἱστορία με κουνεῖλι. Καὶ τὰ βεβαιώσω πὼς θὰ εὐχαριστηθοῦν πολὺ. Περιττὸ τώρα νὰ πῶ γιὰ τὴν ἄλλη ὕλη τοῦ νέου Τόμου — ποιήματα, διηγήματα θεατρικὰ ἔργα

κτλ. — γιὰ τὰ «**Νέα καὶ Περίεργα ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο**» ποὺ θὰ σᾶς γράψω μιὰ φορά τὸ μήνα ὁ Ἀνανίας, γιὰ τὴν «**Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν**», ποὺ δὲν θὰ πάψω νὰ σᾶς χαρίζω καθ' ἑβδομάδα ὁ ἀγαπητὸς σας κ. **Φαίδων**, γιὰ τὸ πλῆθος τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτακτικῶν Διαγωνισμῶν ποὺ θὰ κάμω καὶ φέτος. Δὲν μένει λοιπὸν παρά... νᾶνανεώσετε τὴν συνδρομὴ σας. Κι' ἀκοῦστε

ΤΑ ΔΩΡΑ

ποὺ δίνω σ' ἐκείνους ποὺ θὰ τὸ κάμουν γρηγορώτερα: Σᾶς εἶπα στὴν Ἀλληλογραφία τοῦ 4ῆου φυλλαδίου γιὰ τὸ πρώτο βιβλίο, τὸ πλοῦσιον κι' εἰκονογραφημένο, ποὺ ἔδωκε ὁ **Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι** γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν τοῦ **Μεταδόσει**, τὴς Διαπλασιακῆς καὶ τὴς ἄλλης. Λοιπὸν, ὅσοι ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴ τους γιὰ τὸ 1938 ὡς τὴς 15 **Δεκεμβρίου**, θὰ λάβουν τὸ **Βιβλίο τοῦ Μπάρι δωρεάν**. (Ἐγὼ θὰ στείλω στὸ Μπάρι τὴς διευθύνσεις τους καὶ θὰ τὸ λάβουν ἀπ' εὐθείας χωρὶς νὰ πληρώσουν οὐτε ταχυδρομικά.) — Δεύτερο, ὅσοι θὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴ τους ὡς τὴς 31 **Δεκεμβρίου**, θὰ ἔχουν τὸ προνόμιον νᾶγοράσουν **δύο Τόμους μου Β' Περίοδου**, οἷσθῆσιτε τιμῆς, πληρώνοντας μόνο **60 δραχμὰς τὸν ἕνα** (καὶ τὰ ταχυδρομικά, ἐννοεῖται, ὅσοι δὲν θὰ τοὺς πάρουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου οἱ ἴδιοι). — Καὶ τρίτο, ὅσοι ἀνανεώσουν ὡς τὴς 31 **Ἰανουαρίου**, θὰ ἔχουν τὸ προνόμιον νᾶγοράσουν **ἕνα τόμο μου** με τὴν ἴδια ἐκπτώση. (Τὸ προνόμιον αὐτὸ, γιὰ ὅλους τοὺς ὡς ἄνω δικαιοῦχος, θὰ ἰσχύῃ ὡς τὸ τέλος **Μαρτίου**. Ἵστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν προθεσμίαν, ἂν ἐκεῖνος ποὺ θᾶνανώσῃ ἐγκαιρῶς, δὲν κάμῃ χρῆσιν, δὲν θᾶχῃ πιά τὸ δικαίωμα νᾶγοράσῃ τόμο με ἐκπτώση. Κι' ἐν' ἄλλο ἀκόμη: Ἐπειδὴ κι' οἱ τόμοι τῆς Β' Περίοδου ἀρχισαν νὰ ἐξαντλοῦνται, καλὸ εἶναι στὴν παραγγελίαν σας νὰ σημειώσετε δύο ἐτῶν τόμους, ὥστε ἂν εἶναι ἐξηγητημένος ὁ ἕνας, νὰ σᾶς στέλνω χωρὶς χρονοτριβὴ τὸν ἄλλο. Τὰ μυθιστορήματα ποὺ περιέχει κάθε μου Τόμος, τὰ βλέπετε στὸν Πίνακα τοῦ 3ῆου φυλλαδίου.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

Τᾶνωτέρω Δῶρα—Βιβλίο τοῦ **Μπάρι** δωρεάν, Τόμος ἡ Τόμο με ἐκπτώση—θὰ ἔχουν καὶ ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ πρώτη φορά ὡς τὴς 15 ἢ 31 **Δεκεμβρίου** ἢ 31 **Ἰανουαρίου**. Κι' αὐτὸ θὰ βοηθήσῃ πολὺ τὸ Ξεσπάθμῳ σας τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ποὺ εἶναι κι' ἡ καταλληλότερη. Ὁ νέος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος θὰ προκηρυχθῇ στὸ ἐρχόμενο. Ἀλλὰ ἔχετε τὸ ὄψ' ὄφει σας κι' ἀπὸ τώρα. Θὰ εἶναι εὐκαιρία, μαζί με τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς σας, νὰ μοῦ στείλετε καὶ τὴν συνδρομὴ κανενὸς νέου, ποὺ θὰ τὸν ἔχετε πείσῃ νὰ ἐγγραφῇ στὸ ἀγαπητὸ σας περιοδικόν.

Αὐτὰ, παιδιὰ μου, εἶναι τὰ Νέα μου τοῦ 1938. Καὶ τώρα... σᾶς περιμένω καὶ σᾶς θέλω!

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Βαρσιὰ πέσαν τὰ σύννεφα στίς ἀγγλές
 Σὴν κάποιας μακροσμένης συμφορῆς
 Οἱ λεῦκες ἀνατρίχισαν δειλές καὶ λυ-
 Στὸ φῶσμά τοῦ φθινοπωρινοῦ ἀγέφυ.
 Τὰ κυκαρίσσια ὑψώνονται σκοῦρα καὶ
 Σὴν σὲ μιὰ μυστικὴ δέηση βυθισμένα
 Γαλήνιος σκύφαν οἱ ἔλιες τὰ μελαγ-
 Τ' ἀσηματὰ κλαδιὰ τους βαρυσφορτω-
 Τῆς ἀστραπῆς τ' ὀλόχρυσον τὸ μάτι ξα-
 Καὶ τῆς βροχῆς τὰ δάχτυλα λαφρο-
 Στὴ σκέψη, σὸ παράθυρον, τραγοῦδια,
 Τὰ χροῖον ξεχασμένα νὰ μοῦ ξανα-
 Ροζελάντα [Α]

ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ ΘΥΣΙΑ

Ἐπαψαν πιά οἱ ταμπουλές, εἶναι τέ-
 λη Σεπτεμβρίου καὶ τὸ σχολεῖο ἀνοίγει.
 Κομμαρωτὸς-καμαρωτὸς με τὸ χαρτί
 στὸ χέρι παίρνω τὸ δρόμο τοῦ Γ' Γυ-
 μνασίου γιὰ νὰ γραφῶ.
 Μπαίνοντας ὅμως στὸ γραφεῖο τοῦ κ.
 Γυμνασιάρχου με περιμένει μιὰ ψυχρο-
 λουσία ποὺ κάνει ἀμέσως νὰ μοῦ πέσῃ
 ὅλο τὸ καμάρι ποὺ εἶχα.
 Ὁ κ. Γυμνασιάρχης δὲν ἐννοεῖ νὰ
 με γράψῃ ἂν δὲν κόψω τὰ μαλλιά μου
 με τὴν ψιλὴ μηχανή.
 Εἶχα βλέπετε ξεχάσει τὸ περιφρο-
 νῆμα τοῦ σχολείου μας, τὸ κοῦρεμα
 τοῦ κεφαλιοῦ ποὺ ἐφαρμόζεται καθὲς Ὀ-
 κτώβριον.
 Τί νὰ κάνω, σὴν κανέναν κατάδικον
 ποὺ παίρνει τὸ δρόμο τῆς ἐκτελέσεως
 ἔτσι κι' ἐγὼ πῆρα τὸ δρόμο τοῦ κου-
 ρείου.
 Περιπατῶ καὶ χαϊδεύω κάπου-κάπου
 καὶ τὴν χωρὶσσοῦ μου. Ἡ καθῆμενη, εἶ-
 ναι ἡ τελευταία φορά ποὺ βλέπει τὸ
 φῶς τοῦ ἡλιοῦ.
 Σὲ λίγο κι' ὁ ἴδιος ὁ κύρ-Μανώλης
 ὁ κουρέας τᾶχασε σὴν μ' ἀκουσὸς νὰ
 τοῦ λέγω:
 — Κόψτε, κύρ Μανώλη, κόψτε σύρ-
 ριζα ἢ χωρὶσσοῦ ἢ γράμματα λέγει ὁ
 κ. Γυμνασιάρχης!
 Κι' ὁ κύρ-Μανώλης με τὴ μηχανὴ
 Νο 0 στὸ χέρι χαμογελοῦσεν εὐχαριστη-
 μένος γιὰ πάντα τὸν παῖδαν.
 — Ἐλα σκύψε, παλληκάρι μου, καὶ
 στρατιώτης! μοῦ λέει.
 Σκύβω κι' ἡ μηχανὴ ἀρχίζει τὸν πε-
 ριπατὸ τῆς στὸ κεφάλι μου. Πηγαίνει

δεξιὰ, ἀριστερὰ, μπρός, πίσω ὡς οἶτο
 ὁ κουρέας μοῦ λέγει: «Ἔτοιμος».
 Σηκώνω τὰ μάτια στὸν καθρέφτη
 καὶ τί νὰ δῶ!
 Ἀπέναντί μου βρισκεται μιὰ νερο-
 κολόκθη ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν τὸ
 παλιὸ κοῦρο γιὰ σοσιβία!
 Ὅσέ μου τὸ κεφάλι μου εἶναι αὐτό;
 Ἡ πρώτη ἐντύπωση εἶναι φοβερὴ,
 καὶ σκύβω γρήγορα τὰ μάτια μου, γιὰ
 νὰ μὴ βλέπω αὐτὴ τὴ κακάντια! κάτω
 στὰ πλακάκια ἀντακίζω τὴς τοῦφες τῶν
 μαλλιών μου ἀδῶα θύματα τῆς παι-
 δείας!
 Βγαίνοντας ἀπ' τὸ κουρεῖο, σὴν νὰ
 μὴν ἔφτανε τὸ χάλι μου, νὰ ἔχῃς καὶ τὰ
 μαστοράκια νὰ σοῦ φωνάζουν:
 — Γεῖά σου, φανέρη, ἔλα κι' ἐκρυ-
 ψες τὸν ἥλιο!»
 Ἐννοεῖται ὅτι τώρα, μόλις ὁ κύριος
 Γυμνασιάρχης εἶδε τὸ κεφάλι μου, τρα-
 νὴ ἀπόδειξη πὼς εἶχα συμμορφωθῆ
 πρὸς τὴς διαταγὰς του, δὲν εἶδεις πιά
 καμμιά δυσκολία γιὰ τὴν ἐγγραφή μου.
 Ταυρομάχος [Α]

Ο,ΤΙ ΛΑΜΠΕΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΧΡΥΣΟΣ

Καθόμαστε στὸ σταθμὸ καὶ περιμέ-
 νουμε τὴν ἀδερφή μας. Τὸ τραῖνον ἀρ-
 γούσε νὰ ἐρθῇ γιὰτί εἶχε καθυστέρη-
 ση. Γι' αὐτὸ ἐπειδὴ δὲν εἶχαμε τί νὰ
 κάνουμε, κοιτάξαμε καὶ ξανακοιτάξαμε
 ὅλες τὴς ρολοῦσες, εἶχαμε μετρήσει ἕνα
 σωρὸ φορὸς αὐτοῦς ποὺ ἦτανε στὸ
 σταθμὸ καὶ τώρα, ἐπειδὴ δὲν εἶχαμε
 τί ἄλλο νὰ κάνουμε, συζητοῦσαμε περὶ
 ἀνέμων καὶ ὕδατων.
 Ξαφνικὰ τὸ μάτι μας ἔπεσε σὲ κάτι
 ποὺ ἔλαμπε πολὺ, μέσα στὸ σκοτάδι,
 στίς γλαμπές.
 — Βλέπετε ἐκεῖ πέρα κατὶ ποὺ λαμ-
 πεῖ, τί νᾶναι ἀραγε.
 — Κανένα χρυσόν, εἶπε ἡ ἀδερφή μου.
 — Μπᾶ, τίποτε πῶ σπουδαῖο, εἶπα
 ἐγὼ, δὲ βλέπετε πὼς λάμπει;
 — Καλὰ λές, συμφώνησε κι' ἀδερφή
 μου. Πᾶμε νὰ δοῦμε τί εἶναι.
 Τρέξαμε λοιπὸν νὰ δοῦμε τί ἦταν. Ὁ-
 σο προχωροῦσαμε τόσο ἔλαμπε λιγώ-
 τερο. Τώρα μόλις φαινόταν.
 Σκύψαμε καλὰ νὰ δοῦμε τί ἦταν καὶ
 βλέπουμε ἕνα κομμάτι τενεκέ, ποὺ,
 καθὼς ἐπρεθε ἅπαντα του τὸ φῶς καὶ
 γύρω του ἦτανε σκοτάδι ἔλαμπε πολὺ.
 — Εἶδες, εἶπε ἡ ἀδερφή μου, πὼς
 γελαστήκαμε. Τὸ εἶδαμε ποὺ ἔλαμπε
 καὶ νομίσαμε ὅτι θὰ ἦταν τίποτα σπου-
 दाίτο. Πᾶμε νὰ φύγουμε.
 Ἀλλῆθεια, ἔτσι γελώμαστε πολλὰς
 φορές, σκέφτηκα, ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση
 τῶν ἀνθρώπων.
 Ἀπὸ μακρὺν, ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴ τους
 ἐμφάνιση μᾶς φαίνονται σπουδαῖοι, ὁ-
 πως καὶ τώρα ποὺ ἔλαμπε ἕνα τιποτέ-
 νιο πράγμα. Μὰ ὅσο τους κλησιάζουμε
 καὶ τοὺς παρατηροῦμε καλύτερα βλέ-

πομε ὅτι γελαστήκαμε στὰν τοὺς εἶδα-
 με ἀπὸ μακρὺν καὶ φερόμαστε ἀπὸ κον-
 τὰ τους γεμάτοι ἀπογοήτευση. Ἀκρι-
 βῶς ὅπως καὶ τώρα.
 Σὲ τέτοιες περιστάσεις πὼς νὰ μὴ
 θυμάται κανεὶς, ὅπως θυμήθηκα κι' ἐγὼ
 τώρα, τὴ σοφὴ παροιμία:
 «Ὅ,τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσόν».
 Δοξασιμένο Ἀδελφῆ [Β]

Γ Α Δ Η Ν Η

Κι' ἀγγονάκι στὸν οὐρανὸ
 ἀπὸ τὴ δέση φωτισμένο
 τῆς τρικυμίας τὸ στερόν
 τὸ σύννεφο κομματιασμένο.
 Ἀρ. Προβλεγγίος

Ἡ τρικυμία κόπασε. Ἡ θάλασσα
 γαληνεμένη χωρίζε πάλι τὴς στεριές.
 Ὁ ἥλιος ἔλαμψε κι' οἱ μαγικές του ἀ-
 κτίτες ὕψασμένες ἀπ' τὸ μετᾶξί μας
 τρελλὰς παιχιδιάρικης ὀπτασίας, σκορ-
 πίζον διαμάντια στὸ βυθὸ τῆς θάλασ-
 σας καὶ στίς δαντελωτὲς ἀμφοιλιές
 τοῦ νησιοῦ.
 Τὰ κύματα φιδουσαλεύον, τρεμου-
 λιάζον καὶ ἀσυγκράτητᾶ παίζουν ἀνα-
 μεταξὺ τους καὶ με τὰ νερὰ ποὺ ἕνα ἀ-
 νάλαφρο ἀγέρομα ἔρριπτε.
 Ἐνα φῶς καθαρό, ἄλλορο χορεύει
 πάνω στὴ θάλασσα με χρυσὰ κι' ἀση-
 μένια λαμπυρίσματα καὶ τυφλάνει τὰ
 μάτια.
 Μικρὰ τὰ κυματάκια παιχιδιάρικα
 λικνίζον τὰ καϊκια, γλυσοροῦν, καθαρ-
 λικεῖον τὰ πετραδάκια καὶ σβύνουν ἀ-
 δύνατα καὶ σιωπηλά.
 Τὰ χαλκίνα λαμποκοποῦν κι' οἱ στά-
 λες ἀπάνω τους λάμπουν σὴν πετραδία.
 Πάνω στὰ βραχίονα πυκνὰς τοῦφες
 ἀπὸ φύκια λιάζονται.
 Τὰ ψαράκια βουτοῦν καὶ ξαναβγαί-
 νουν χαρῶν καὶ παίζουν κἀνοντας ἕνα
 σωρὸ τσαλιμάκια.
 Κάπου, κάπου, κανένα μεγάλο πηδᾶ
 ἔξω ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ σὴν ἀσημένια σαί-
 τα σκίττει τὸν ἀέρα.
 Τὰ καΐκια γιομίσαν με ναῦτες ποὺ
 με κάδους βγάζον ἔξω σὺνδικὰ τὸ νε-
 ρόν. Μερικὸι ἀνεβασμένοι στὰ κατάρτια
 ἀφήνον ἀπὸ καμιά φωνή, ἐνῶ ἕνα κα-
 ραβόσκυλο γανγίξει καὶ δὲ λέει νὰ στα-
 ματήσῃ.
 Ἐνας βαρκάρης παίρνει τὴν βάρκα
 του καὶ γλυσοτᾶ ἀθρόονα, ἐνῶ τὰ κου-
 κιά κάνουν στὸ νερὸ χρυσοροῦδίνους γύ-
 ρους, γύρους μεγάλους, μικροὺς καὶ τὸ
 στεφογογγίζον.
 Ὅλη ἡ ἀλόγηρα φύση λούστηκε στὸ
 δειλινό. Τὰ σύννεφα δλοπρόφερα, μα-
 βιά, κορκοκαλλιά χαρίζον τὸ φῶς τους
 στὰ νερὰ.
 Μὰ πόσες ἀποχωρήσεις!
 Ὅλα εἶναι μικροῦδια, κομματιασμέ-
 να καὶ μένον ἀκίνητα
 Πίσω τους ὁ ἥλιος γέρνει στὴ δύση

